

nu interpellere Regeringen om denne Tale. „Berlingske Tidende“ refererer endvidere, at den engelske Minister Balfour undgaar at svare, og den refererer dernæst, at Oppositionen i England siger om Chamberlains Tale i Birmingham, at det er en ny Udenrigspolitik, og at denne Udenrigspolitik bør med Rette hedde Birmingham-Udenrigspolitikken. Man ser, at Englænderne selv begynde at gøre lidt Løjer med hele Historien. Den 18de Maj meddelte „Berlingske Tidende“, at den forhenværende Minister i Gladstones Kabinet, James Bryce, har udtalt sig som følger: „Man har tillagt Chamberlains Tale for stor Betydning i Udlandet. Den var kun beregnet paa de utilfredse i Landet; paa de konservative Vælgere, som i de sidste Aar have været mistornøjede med Lord Salisburys uklare Politik og nu ikke ere langt fra at gøre aabent Oprør. Det er Chamberlains Fejl, at han har brugt saa hæftige Udtryk mod Rusland.“ Jeg refererer stadig dette, fordi det er den Kilde, hvorefter Ministeriet har øst. Alt det, jeg nævner af „Berlingske Tidende“, er formodentlig det, der har ligget til Grund for de store Betæneligheder, Ministeriet har næret med Hensyn til den udenlandske politiske Situation, og som har bragt det til at foretage det Skridt, det har foretaget. Den 19de Maj var Kristi Himmelfartsdag, og „Berlingske Tidende“ udgik ikke den Dag. Den 20de Maj refererer „Berlingske Tidende“, at Lord Salisbury har holdt en højst beroligende Tale i Overhuset; hele Talen refereres i Udto; og dernæst siger „Berlingske Tidende“ saaledes: „Alt i alt synes den engelske Premierministers Ord hovedsagelig at være beregnede paa at svække det uheldige Indtryk af Chamberlains Birmingham-Tale.“ Den 21de Maj skriver „Berlingske Tidende“ dernæst: „Den almindelige Anskuelse er i England, at Chamberlain har handlet paa egen Haand uden at raadføre sig med Premier- og Udenrigsministeren.“ Den 22de var en Søndag, og den 23de skriver Ministeriet til de Kruppske Fabrikker i Essen. I det Tidsrum, som nu gaar fra den 23de Maj til den 4de Juni, falder alt i Ro, Chamberlains Tale er glemmt, Bladene beskæftige sig absolut ikke mere med den, det hele er dødt og borte. Ikke destomindre er det paa det Grundlag af Oplysninger, at Ministeriet foretager den Handling, som det har foretaget.

Naar nu Ministeriet fremhæver, som det jo gør, at det fandt Situationen kritisk og faretruende, synes det mig, at det havde været rimeligere, at Ministeriet havde ind-

kaldt Rigsdagen. Ministeriet siger, at det var der ikke Tid til. Jeg siger: Der var Tid nok fra Slutningen af April til 4de Juni. Imidlertid, da Betænelighederne voksede højere og højere, hvorfor har man ikke da indkaldt Rigsdagen? Ministeriet siger, at det kunde ikke have nyttet at indkalde Rigsdagen, det vilde have skadet, thi hvis vi havde indkaldt Rigsdagen, var der ikke blevet Tid til at faa Bestillingen gjort, Leveringsfristen kunde gerne være bleven forlænget. Ministeriet siger endvidere, at det vilde have vakt stor Opmærksomhed, om Rigsdagen paa den Tid var bleven indkaldt, og at Ministeriet vanskelig kunde have forhandlet den Slags Ting med Rigsdagen. Disse Paastande ere i Virkeligheden uhjemlede. Tid var der nok af, og Forhandlinger med Rigsdagen kunde man godt have faaet. Vi have jo Former at forhandle under, som vi ganske vist sjældent benytte, men som vi kunne benytte, og ved hvilke Offentligheden ikke kan faa Besked om, hvad der er foregaaet, hvis man mener, det er noget, der ikke er tjenligt for Offentligheden. Vi have lukkede Møder i Folketinget alene, og vi have lukkede Møder af den samlede Rigsdag, vi kunne fremdeles forhandle i Finansudvalget, uden at Offentligheden behøver at faa noget at vide om, hvad Forhandlingerne have drejet sig om. Jeg tror nu, at var der paa denne Maade opnaaet Samstemning med Rigsdagen, kunde Bestillingen let have været gjort. Jeg mener imidlertid, at var Rigsdagen bleven sammenkaldt, vilde der være sket et af to. Enten vilde Ministeriets oprørte Nerver være blevene beroligede ved en Forhandling med Folketinget, og det var vel det mest sandsynlige, de store Betæneligheder, Ministeriet havde næret og nærede, vilde være svundne bort som Dug for Solen, naar de Herrer vare komne til at tale med os, der kom ind ude fra Landet og ikke havde gensidig ophidset hinanden ved Læsning af „Berlingske Tidende“ og andre Blade, og, som sagt, jeg tror, det var det sandsynligste, der vilde være sket, men der er jo en Mulighed, om end kun en svag Mulighed for, at Ministeriet i sin Nerveophidsethed kunde have smittet os andre, saa at vi vare blevene nerveophidsede alle. Nu vel, var det sket, havde vi vel ogsaa alle besluttet os til at foretage det Skridt, som Ministeriet har foretaget, og hvorfor kunde man saa ikke have faaet de Sager bestilte i rette Tid? Det kunde der tilvisse ikke have været noget i Vejen for. Men jeg tror ikke, den Mulighed var bleven til noget, jeg tror ikke